

vid en piruett föll utaf henne till golvet och hon stod der i bara underkjortlen. Det upptogs med glam och munterhet och ett förslag af v. B. att man i denna värme gerna kunde taga utaf sig kläderna och dansa, såsom Adam och Eva i paradisdräkt, vann slutligen bifall v. B. och Rosali öppnade också nästa vals, hvilken snart öfvergick till cancan uti en drägt som bestod för honom af ett sportur i en gördel kring högra handleden och en ros i Rosalis hårkorg, det var allt. Thyra och de L:s klädsel var lika osynlig — Det var ju spirituellt och förbaskadt »trefligt». Mera behöfves ju icke heller för att göra natten glad och få sina illa dolda passioner i högttryck.

Mellan danserna drickas mera vin och under pauserna tillställles små lekar. Man sätter sig i fyrkant på små kuddar på mattan och breder en duk mellan sig, som skyler benen och underkroppen till magen. Under denna duk försiggår lekarne eller spelen på ett sätt, som det kan vara likgiltigt att nämna. Det är någon slags lek à la *Hök och Dufva*, som man skall söka upp hos hvarandra, men *under* duken, så att man ej *ser* det man letar efter. — — — — —

Denna lek kan emellanåt bli rätt intressant — hm — och att det blef så här var ju icke att undra på.

Speldosan spelade nu en vals och med akrobatisk vighet kastade sig de uppeldade paren in i dansen och följde salen ett hvarf, hvarefter v. B. tog en sväng med sin dam in uti salongen, der de föllo uti hvarandras armar på en divan — — — medan de L. retirerade med Thyra till den midt emot liggande sängkammaren — —

Huru smakar frukten första gången mellan en tolf å fjortons års mö] och en [23-25 års ung man, som icke hunnit bli alltför mycket förslappad? — — — —

Men säg oss hellre något annat; ty »första gången» är ju blott »en gång» och »en gång» är *ingen gång* säger man. Nåja, det är ju sant att »första gången» har litet små förtretligheter med sig från unga flickors sida — men under nattens lopp brukar man snart komma till rätta dermed — och en *van* man brukar sällan bli för-

lägen, äfven om han är en smula ombytlig i fråga om att njuta ungdomsgunst.

Darrande af behag tryckte de älskande sig allt närmre hvarandra till ett enda långt, berusande kärlekens känsloutbrott, och då morgonen började att gry var det ambrans skålfvande perleregn som genomströmmade de njutande kontrahenternas innersta fibrer. Det hade varit en lek, en lång berusande lek, men ändå — hur grufligt kort. Ja hvarför skulle dagen redan gry och afbryta, betvinga rusets allt genomgående sällhetskänslor: hvarför finge man icke lefva ett helt oafbrutet lif i detta edenstillstånd, der kärleken var lottsedeln och öskuldens förlust den sköna insatsen.

O, att hela lifvet förblifvit en enda så omätligt skön natt!

Men dagen gryr. Solen stiger öfver horisonten för att med sitt allseende öga skåda de unga flickornas första fall. Låg kärlekens eter ännu kvar såsom ett bedöfningsmedel för tankarne, så fans äfven en smula af ambitionen ännu kvar — och det sista famntagatet måste afbryta kärlekens smärtor för denna natt. Man måste upp och ut. Det gick icke an att låta någon profan blick tränga in för att bevittna hvad som skett. En hastig toalett — ett par glas vin — — — och så bums på dörren medan man ännu okänd kunde finna gatan.

Ruskiga och dåsiga lemnade flickorna Linnégatan och togo vägen till Humlegården hvarest de satte sig på en soffa för att öfvertänka det passerade. Mol tysta sutto de här utan att säga hvarandra ett ord. Det var ju i öfrigt ej mycket, som de kunde ha att tala sins emellan om. Timman var tidig på morgonen och blott få personer kommo i deras väg, och något bekant ansigte sågo de icke.

6. På hotell

Huru länge de hade setat funderande i Humlegården kunde de icke presist säga, men när de småningom kom-

mo till sig sjelfva stod solen högt, och allt fler och fler promenerande eller gående gingo dem förbi. Klockan var nu så mycket att de kunde gå in på ett kafé och få litet varmt kaffe. Härunder började de öfverlägga med hvarandra huru de skulle förklara sig för modren vid hemkomsten.

Rosali tycktes emellertid redan ha utfunderat sättet att draga denna bakom ljuset, medelst den lögnen, att de skulle uppgifva att de hemkommit till Stockholm så sent på föregående qväll, att de ej velat gå den långa vägen till Sibirien, utan föredragit att följa fru *Malm* hem och kvarblifvit hos henne. Detta låg ju också nära till hands, och några vidare forskningar företog deras mor heller icke. De hemkommo för öfrigt icke förrän fram på förmiddagen då de visste att ingen vore hemma. Så snart de kommo hem tog också den spåda naturen ut sin rätt, och inom kort lågo de i sin syskonbädd i den djupaste sömn och de sällsammaste drömmar.

De drömde om resan och middagen vid Gripsholm, om alla rariteter som de sett i det gamla slottet, men de drömde också om vållustiga njutningar, om kurtis och fall. Först fram på eftermiddagen vaknade de, hung- riga och illamående — njutningens perlor hade börjat dunsta bort och ingen erbjöd sig här att gifva dem nya. —

De rådgjorde nu med hvarandra huruvida de skulle ikläda sig sina schaletter och gifva sig ut på aftonen med sina blomsterkorgar, eller om de skulle stanna hemma, men de enades slutligen om att de borde gå ut, ty all- tid kunde ju något roligt inträffa. Schaletterna kommo emellertid i dag icke på deras hufvuden. De voro *numera* för simpla, och de hattar, hvilka de brukade använda om söndagarne, när de ej voro ute och sålde blommor, fingo nu gå i hvardagslag. Blomsterflickorna började blifva nattjärilsliknande fröknar.

Gud bevars!

Vid sextiden finna vi dem i ljusa hattar och något mera än halflånga, röda klädningar samt ljusa jaquetter på de vanliga platserna i Kungsträdgården. Blommorna voro snart sålda och kavaljerer eröfrade. Korgarne in- ställdes i en brödbod vid Jacobsgatan och våra tösor med-

följe de båda herrarne, en ingenjör och en grosshandlare, till Berzeliiäkallaren der de fingo ensamt rum för supéns serverande. Efter denna började kurtisen vid kaffet med likörerna — ja både Thyra och Rosali började här öfva sig uti den qvinnovidriga konsten att »ta sig ett bloss»; det vill säga att röka cigaretter, för att blifva än mer omtöcknade kring hjernan och förståndet. Att en mogen qvinna liksom mannen någon gång röker några drag kan ju icke anses såsom något vidrigt, men när barnen börja på att likna de äldre, blir det en annan sak.

Det led emellertid snart mot midnatt och man måste göra uppbrott — men hvart skulle man gå, så frågade flickorna sig sjelfva; icke bodde väl dessa gifta män så att de kunde taga emot nattfjärilar i sina hem? Här öfver behöfver man dock ej vara villrådlig i Stockholm, der det hvimlar af hotell för just sådana besökande, med de något egendomliga titlarne »resande», och snart hade man på ett sådant »hotell» mot dryg betalning fått tak öfver hufvudet under form af en dublett uppe i Klara-trakten.

»Ceremonien» denna qväll var emellertid i mångt och mycket olik den föregående qvällens hos gardeslöjtnanterna. Här förekom hvarken musik, frukt och vin eller lekar och dans, och inga behagliga divaner eller mjuka mattor prydda rummen, hvilka föreföllo qvalvare och unknare än det enkla hemmet i Sibirien. Allt var så förbaskadt olika att flickorna voro nära besinnade att gå derifrån, om det icke varit midt i natten. Illusionen var försvunnen, och det lilla förspelet som kallas kurtis, hvilket unga flickor ännu i våra blacerade dagar tycka om, syntes dessa män icke förstå sig på. Här förekommo inga »förberedelser»; dem ansåg man sig ha fått öfverstökade på källaren. Smekningarne så att säga förvandlades i ett till hälften dolt kommando: »Nu klä' vi af oss och lägga oss!» Det var något motbjudande i denna fria äktenskaps-situation, åtminstone för Rosali, som fått den tjocka grosshandlaren på sin lott och, gick hon under en yrande dans till sängen med greve v. B. natten förut, så var det med en ofrivillig suck, som hon denna natt kröp ned intill sin nye älskare. »Usch att fina

damer vilja ha sådana der klumpingar till män! sade hon för sig sjelf då sparlakandet drogs igen och ljuset släcktes. — — — —

På morgonen lågo flickorna qvar länge sedan deras kavaljerer gått. Dåsiga af den förskämnda luften och potern, kände de sig icke fullsöfda förrän pigan kom, och tagande dem för «vanliga» flickor, i en rå ton upplyste om att klockan vore tio. De tycktes förstå meningen och började att klåda sig. Hurudan hade väl denna natt varit mot den föregående? Som en mugg surt svagdricka mot ett glas perlände champagne — åtminstone tyckte Rosali så. Thyra sade just ingenting der hon stod och vägde sin guldtia i handen — måhända hon haft det drågligare. De bytte dock icke eller i dag många ord med hvarandra förrän de voro komna ut, då Thyra helt oväntat föreslog att de skulle fara öfver till Djurgården och hämta frisk luft. Härute tillbringade de också största delen af dagen samt åtetkommo först en timma före teaterdags till den vanliga platsen i Kungsträdgården, medförande sina blomsterkorgar.

7 Två hålldamer

Veckor månader gingo omärkligt förbi. Kungsträdgården var och förblef sig lik, endast att sommaren långsamt kom, och skyndsamt gick in i höstvindarnes susande skuggor. Våra hjeltinnor, den mörka sydländska Tulpanen och den ljusfriska Pingstliljan hade under sommaren «friskat på» värre, och deras blomsterkorgar fått ovanligt mycket mera hvila nu än mot förr. Blomsteraffären hade *uttråkat* försäljerskorna, och nu fingo korgarne med icke alltid fraicha blommor uti, af idel barmhertighet någon gång följa med som ett slags skylt, tills de helt enkelt en dag erhöillo nådigt afsked samt med hvar sin tegelsten i botten magasinerades i Norrström, i sprittande aborrars sällskap och den välluktande norrens parfym,

I stället för blomsterkorgar såsom skylt - förkläde — sällskap, hade de båda systrarna nu lagt sig till med hvar sin notportfölj med några nothäften uti, och på yttersidan af dessa permar prunkade så i ögonen fallande de stora guldbokstäfverna, som skulle röja anlagen, att flickorna sjelfva snart kommo att få heta MUSIK — — *Tangenten* och *Pendalen*, till skildnad af ett par äldre bordelldamer, som kallades Harpan och Positivet.

Flickorna hade nu helt och hållet lefvat sig in uti sitt nya yrke och redan kommit så långt, att de skaffat sig en liten «kundkrets», och under de besök som de nattetid gjort på olika hotell, hade de äfven utvalt ett i Klaratrakten hvilket de hade till stamhåll. Vårdinnan på stället, en fru Johansson, såg ju också att hon hade mycket att förtjena på deras ungdom och skönhet, hvilket gjorde att hon behandlade de musikstuderande flickorna litet mera hänsynsfullt än andra deras olyckssystrar, och ville de taga sig «ledigt» någon natt, så bodde de ständigt hos henne. Modren besökte de numera sällan, och för henne förklarade de då, att de tagit anställning som städerskor eller uppasserskor på nämnda hotell.

8. Sommarnöje och rymning Vägen till förfall.

En qväll mot jultiden hade Thyra och Rosali i sällskap med fru Malm? varit på teatern. De hade efter spektaklets slut stämt möte med sina gamle vänner greffe v, B. och baron de L. samt gingo med dem hem. Ehuru detta ej var något ovanligt i och för sig sjelf, blef det dock i viss mån så denna gång; åtminstone för Thyra — baron Ls älskarinna.

Efter en nyligen afliden slägtinge hade baronen nämligen fått ärfva en ej obetydlig penningesumma, hvilken han utan kontroll kunde använde huru han ville och behagade. Sedan vännerna i salongen skilts åt samt Thyra och han gått in i sängkammaren, anförtrodde han detta åt henne, tilläggande att han gerna, önskade inackordera henne någonstädes för att få behålla henne för egen del.

Thyra skulle således bli *hålldam* åt baron de L. — Detta var ju någonting vackert och storslaget vid knäppast 14 år, och Thyra lät sig ej säga detta två gånger. Med kvinnans liflighet förenar sig också stundom en god portion födgeni, och hon hade planen redan färdig, då baronen talat till slut. Hon kunde ju bo hos fru Malm och som sysselsättning taga anställning vid baletten. Utan anständigt arbete kunde hon ju icke vara, då hon skulle bo privat — och här yppade sig då ett förträffligt tillfälle för henne att få sin älsklingsidé, att bli dansös, förverkligad. Hon föreslog också genast de L. sin hastigt ihoptänkta plan, och han kunde ej annat än beundra hennes qvicka tankegång; sjelf hade han brytt sin hjerna med olika planer, men denna ansåg han vara den bästa ock gick gerna in derpå. Men, sade han nästan ohörbart, hvad skola vi göra med Rosali? Jag såge helst eder skilda åt ty din syster kan jag på inga vilkor sympatisera med. Detta var naturligtvis litet förargligt för Thyra, ty hon ville ogerna skiljas från systemen, och grefve von B. vore nog ej just villig att gifva Rosali samma underhåll som det Thyra blifvit erbjuden.

Innan man skildes åt på morgonen kom detta på tal, men grefve von B. gaf ett sväfvande, att icke säga afböjande svar, och beslutet blef tillsvidare uppskjutet.

Rosali blef naturligen både arg och afundskjuk på sin yngre syster, men mest på baron de L. som icke tillät henne att få bo hos Thyra. För den senare hyrde L. ett snyggt rum hvilket händelsevis var ledigt i samma hus der fru Malm bodde, samt möblerade det både smakfullt och gediget. Hos fru Malm skulle Thyra dessutom ha inackordering tillsammans med ett par andra flickor, hvilka tillika bodde hos henne.

Så snart

Thyra Meuller

Dansös

— så stod det på visitkortet — gjort sig hemmastadt i sin nya «våning» der hennes herre nästan hvarje natt besökte sin älskarinna — så snart hon kommit sig en smula föra, antog hon genast engagement vid balettens

elefskola, samtidigt som hennes herre lät henne taga lektioner i pianospelning och språk. När allt kom omkring så hade Thyra alltså redan gjort en karriär, så tyckte hon sjelf åtminstone.

Denna sin systers hastiga «*avancering*» hade Rosali svårt att försona sig med och ännu svårare blef det att dölja harmen öfver att hon, som var äldre, icke, långt före Thyra hade skaffat sig en *försörjare* på annat håll då den «*trolösa*» grefven v. B. — han fick heta trolös nu — icke kunde öftra lika mycket på henne, den fylliga skönheten, som baronen gjort på den slankiga systren. Rosali försummade nu icke något tillfälle för att icke tjusa en eller annan af de tillfälliga kunderna, som hon trodde förmögen, för att om möjligt nå Thyras ställning. Hon sparade sin kropp så mycket som möjligt och inkomsterna tillåto för att, der hon trodde sig lyckas, med våldet af hela sin tjusnings — och berusningsförmåga söka fånga någon rik Laban i sina vållustarmar.

Och hon lyckades slutligen öfver all förväntan, men först sedan hon använt en väl beräknad list.

Rosali hade icke ännu glömt, att hon under den tid som hon var blomsterflicka, och klädd i schalet på hufvudet, gjorde de bästa eröfringarne. Visserligen hade hon då tillbakavisat hvarje anbud, tills den natten den som de båda systrarne tillbringat tillsammans med kavaljererna från Linnégatan. Det var nu i pigflyttningen på våren, och Rosali gick ut om qvällarne mycket enkelt klädd, insvept i en mörk lång kappa samt en liten svart siden-schalett med spetsar kokett kastad öfver håret och sammanhållen under hakan. Hon uppträdde alltså i «*en tjenares skapelse*» och hennes tanke att det skulle slå an förfelade icke; ty denna «*tjensteflicka*» kunde man ju ej gerna tåga för en redan blaserad nattfjäril, utan som en oförderfvad kammarjungfru från något «*bättre hus*».

Hon gick väl några qvällar i den nyanlagda dräkten utan att träffa på den rätte guldfisken, och fick nöja sig med hvad hon för tillfället kunde få. Men en lördags-qväll fann hon den som hon sökte. Klockan kunde vara något före 11 på qvällen, då hon vek om hörnet från Vattugatan till Drottninggatan, der hon tilltalades af en medålders groft byggd man. Hon sökte urskulda sig med

att hon hade — brådt, men stannade liksom af en händelse och svarade med väl spelad förvillelse på hans tilltal, samt följde honom liksom viljelöst framåt gatan, till ett hotell som *han* kände till (och *hon* också, om hon velat tillstå sanningen.) Hon spelade sin role så väl att vår gode "resande", som han presenterade sig för, trodde sig fått fatt uti en oskuld från någon planet, hvarest mankønet hittils varit en okänd företeelse. Sedan hon klädt af sig och darrande af hm — blygsel skulle gå och lägga sig, visade hon sina förföriska behag och den bländande skönheten, med en finess som frapperade den rätt mycket bortskämde qvinnokännaren. Det vållustiga famntag som han beredt sig på, motsvarade också nästan allt hvad en man kan bjudas: ungdom, skönhet och behag, svällande former och oskuldens blygsamhet — lät vara att den var spelad eller en smula falsk. Men Rosali spelade också med naturens behag denna natt så berusande, att hon njöt sjelf i rågat mått af kärleksglödens hemliga ambra. Hon tyckte sjelf att hon ej haft ett sådant behag sedan de första nätterna som hon tillbringade vid grefve v. B:s famn.

Äfven hennes älskare kunde icke fritaga sig från en lätt förundran öfver denna behagliga qvinna, det var nägot sällsamt som han ej ville söka förklara för sig sjelf — aldrig hade han ens i början af sitt äktenskap haft en sådan natt med sin hustru. Här var någonting att "taga vara på" tänkte han, och, visande sin frikostighet som njutningens belöning, inledde han ett litet samtal ingenting till form men till innehåll en slags "förundran" att de snart kunde få träffas igen. Han "påminde" sig samtidigt att det på qvällen skulle afgöras en vigtig fråga på klubben (han glömde att han presenterat sig som "resande" — och det gjorde Rosali äfven) och att han borde gå dit, samt föreslog ett sammanträffande, likt gårdagens, hvilket Rosali äfven lät öfvertala sig till.

Han lemnade sitt visitkort på hvikey stod A. H. E. Direktör. Rossali läste det, samt ref sedan sönder det, och lade bitarne i hans öfverrocksficka, förebärande att hon ej vågade ha några herrenamn i sina fickor, och man ej borde glömma ett sådant på ett obekant hotell. Direktören gaf henne rätt och gick i den ännu tidiga

timman, hvaremot Rosa lade sig att hvila ännu en stund och invänta dagens annalkande.

Hade nu direktören funnit något att "taga vara på", så tyckte sig Rosali äfven ha funnit den man, som hon sökte — och vore det så, så skulle hon också "spara sig" för honom. Han skulle åtminstone till en början få bli ensam om henne, och makten att bedåra och fångsla honom hade hon ju fått af naturen. Sättet viste hon äfven.

Deras bekantskap fortgick, de träffades hvar eller hvarannan qväll i en fjorton dagars tid. En och annan gång hade Rosali fått teaterbiljetter samt penningar till finare kläder. Sådana behöfde Rosali emellertid ej köpa, ty hon hade ännu en snygg garderob, och framtog ur denna en lördagsqväll då de skulle mötas klockan 10, en purpurrod atlasklädning med sammetslif och ljusgul spetsgarnering. Det stora svarta håret hade hon lagt i en lång flåta som nådde nära nog till underbenen, föröfrigt var hon insvept uti en pelsbrämrad dolma och bar en mjuk nackhatt på hufvudet. På bestämd tid möttes de i centralparken, der de togo en droska till Hotel du Nord, hvarest ett pianorum var bestäldt för supén.

Här fick E. så godt som för första gången vid full belysning se sin sköna maträss, och han nära nog häpnade vid anblicken. Hvilken elegans och smak uti all denna enkelhet, parad med ungdom och blygsamhet — hm, litet spelad förstås — och han kunde icke i en hast taga ögonen ifrån allt detta förförande förrän Rosali kastade sina armar om hans hals och gaf honom glödande kyss — — — kyss — — — kyssar.

Under samtalen ledde direktören sjelf ämnet in på det område som Rosali älskade att få i gång. Hon var naturligtvis "okunnig" om sådana "förhållanden", men den "kärlek" som direktören uppväckte i hennes barnsliga hjerta skydde icke någon uppoffring, och hon skulle känna det ljuft att få älska sin herre på afstånd, blott hon till gengäld finge ega honom någon ensam stund allt emellanåt.

Saken var således uppgjord. Rosali triumferade, ty nu var äfven hon en rik mans *hålldam*. Redan följande

de dag hyrdes rum — en liten snygg dublett vid Vattugatan — och på tredje dagen tog herrskarinnan sin bostad i besittning. Hvad skulle nu Tyra säga? Jo, blyggas naturligtvis. Då hon fick se huru "changtilt" Rosali hade det.

9. Polisuppsigt och bordellif

Vi hafva nu följt blomsterflickorna från Sibirien under hela deras uppväxttid. Från ungdomens oskyldiga dagar till njutningens och dårskapens aftonrodnad, och här skola vi åter träffa dem, i fallets vintriga natt.

Vi skildes åt eller ifrån dem, då de efter sitt eget förmenande hade det bra. De voro då mäträsser "på stat" och idkade nyttiga studier: såsom språk och musik, hvarjemte Tyra utbildade sig till dansös och Rosali tog lektioner i konstbroderi.

Nära två år förflöt på detta sätt utan att något vidare anmärkningsvärdt inträffade. Deras underhåll var rikligt och med några få undantag för intimare älskare, höllo de sig till sina herrar alena, ehuru dessa med tiden ej så ofta infunno sig som i början.

De båda systrarna umgingos naturligen som förr, och hade kommit öfverens om att till sommaren hyra ett ställe ute vid Saltsjön. De flyttade ut till trakten af Vaxholm och nppträdde här i sällskap med en äldre tant, som ick var någon annan än fru Malm. Här agerade de «artistera och voro gerna sedda i herrsällskap. Ett par gånger i veckan reste de in till hufvudstaden och stannade en natt för att träffa sina betalande älskare. Flickorna gingo när de kommo till Stockholm hvar och en till sitt hem, för att motaga bref eller besök, och dagen derpå reste de vanligen ut med samma båt. En dag då Rosali kom ner till båten var emellertid Thyra ej med. Hon kom heller icke den dagen, icke heller den andra eller tredje.

Sedermere fick man dock veta att hennes tillbedjare baron de L. rymt från hem och regemente och allt,

med en utländska af börd, troligen till Italien eller Turkiet. Thyra tog detta slag, som meddelades henne i en biljett, så hårdt, att hon insjuknade i en svår nervfeber och fördes till sjukhus, hvarest hon under en lång tid blef sängliggande. Rosali flyttade därför snart åter in till hufvudstaden, men äfven för henne blef det en smula trist fram på eftersommaren. Hennes gynnare kom allt mera sällan till henne och det förut rundliga «apanagete» blef allt knappare och mindre. Detta hade till följd att Rosali, för att kunna fortsätta sitt höga lif, måste se sig om efter biförtjenster.

Hon hade just tagit emot en Don Juan i sin sängkammare en höstkväll, då det ringde på hos henne, först en gång, och sedan häftigare. Hon kände väl igen ringningen det var hennes direktör som ville komma in till sin dufva, hur skulle hon göra? Öppnade hon, vore hon förlorad — och öppnade hon icke, ja — det vore ju samma förhållande om han finge veta att hon är hemma. Ett sätt fans väl, och det måste i hast anlitas, Hennes älskare fick gå genom sängkammarfönstret åt gårdsidan — så skedde, och den stackars friaren fick i hast sina känslor afkylda i dubbel mening; ty på gården emottogs han helt gemytligt af direktör E. hvilken med en vänlig förmaning lyckönskade honom att ha hufvud och benen i behåll samt förde honom framför sig in i tamburen till den vackra synderskan, som var nära att förlora sansen af ilska och grämelse. Men hon beherskade sig snart och tog till den förståndigaste af alla reträtter som ett felande fruntimmer *kan* göra. *Hon molteg.*

Direktören såg med mild skadeglädje ömsom på henne, der hon tagit plats i en fätölj och stirrade framför sig, alldeles snövit i ansiktet, och ömsom på den förfärad älskaren, hvilken stod vid dörren, strykrädd och med möda sökte få fram den helt naturliga frågan: «hva-ad i all världen ska-skall de-etta bet-tyd-tyda?» Härpå komplimenterade direktören sin nye «suppleants-sväger» med en innerlig lyckönskan till den störda situationen, och, tillade han hänleende: denna nya förbindelse är sannernigen lika välkommen, ja lycklig, för alla *tre* kontrahenterna.

Rosali förstod utan vidare förklaring sin gynnares tankar och, utan att säga ett ord, gick hon in i sångkammaren, dit direktören följde henne.

De stannade en stund tysta framför det efter rymningsförsöket ännu öppna fönstret. Det var många minnen för båda två, som passerade revy i detta ögonblick. Minnen af dårskaper och kärlek, af vållustens berusande trollmakt, minnen af glädje och fröjd — allt i idel rosor utan föregående törnen.

E. bröt först tystnaden i det han lemnade Rosali ett hyreskontrakt till ett rum och kök vid Norrlandsgatan, för hvilka han betalt hyran under vintern. Hon borde flytta in ju förr desto bättre, och till möblering erhöll hon en frikostig summa. Från sin lilla våning här d. v. s. vid Vattugatan fick hon ej medtaga mera än sina egna saker och kläder, samt toalettateralj och sängkläderna. Utan att svara mottog hon darrande hyreskontraktet, öppnade ett schatull som stod på byrån och lade der ner det, samt hämtade derefter in en silfverbricka med några glas, en fruktskål och ett par vinkaraffer.

Det var afskedets bågare.

Direktören stannade qvar en liten stund, rökande sin havanna och såg synnerligen funderasm ut. När han reste sig upp, lade han handen mjukt på Rosalis axel, såg henne rakt in i ögonen liksom han önskat säga henne något — hvilket han dock icke gjorde, utan lemnade i stället en liten kartong som han upptog ur bröstfickan, och bad sin nu afskedade mätträss att vid tillfälle läsa dess innehåll, samt att han skulle återfå en liten ask, hvilken var förvarad i en af byrålådorna. Hvad den kartongen innehöll, som Rosali fick af honom gilte hon ej att undersöka; hon kastade den genast in i den ännu brinnande kaminen utan att yttra ens en stafvelse. Blott en suck förrådde hennes rörelse.

Vid midnatt lemnade direktör E. sin flamma. Rosali gick till salongsfönstret och såg i skenet från en gaslyckta midt emot, sin lika ståtliga som generöse riddare gå neråt Vattugatan. Ett par stora tårar rullade ner för kinderna och allt svagare bfe konturerna af den man, som under två år delat sin ynnest mellan henne

och sin lagliga hustru. Hon pressade kinderna med händerna då han vek om hörnet till Vasagatan, och lemnade henne för *sista gången*.

10. Fån häktet till domsalen.

Thyras sjukdom hade, tack vare hennes ungdom snart gått öfver, utan att lemna några följder, och sedan Rosali fått sin lilla lägenhet i ordning flyttade systrarna tillsammans dit. Att börja något arbete för hederlig försörjning var ej att tänka på. Thyra lemnade balletten och det gamla lifvet började på nytt. Ingen frågade heller efter dem i det lilla hus som de bebodde, och till hvilhet de ganska ogeneradt förde sina nattliga kunder.

Det gick emellertid så småningom allt mer och mer på retur för de vackra för detta små blomsterflickorna, och härtill bidrog ej minst den benägenhet för starka drycker som bemäktigade sig dem. De lefde bokstafli-gen i ett beständigt rus eller i »sus och dus» hvarenda dag — men detta är ju vanligtvis alltid förhållandet med unga fallna qvinnor och ett förhållande som tilltager med åren. De hade nu mera icke goda, fina viner och dyrbara likörer att tillgå; deras kost var annorlunda och kryddades ej med naturens bästa häfvor och med frukter som desert. Dålig matserveringsföda och torrskaffning i sällskap med finkelbränvin och öl, uselt kaffe och rafflande konjak samt porter och cigarettökning voro nu den lekamliga kroppens dagliga spis; och ambitionen hade med säkra steg följt deras slocknande gloria. De lefde för dagen; och när nästa hyreskvartal skulle betalas blefvo de vräkta, emedan de ej hade penningar.

Det lilla möblemanget såldes och derefter gingo de den vanliga breda vägen utför neslighetens guttaperka-belagda trappsteg — till hotellen, det vill säga den sortens femte klassens »hotell», hvilkas innahafvare eller i flera fall innehafvarinnor taga sin bästa inkomst såsom kopplare elles kopplerskor. Här fingo de snart göra bekantskap med hälsovårdspolisen och det dröjde ej många

veckor förrän de blefvo upphämtade till byrobesigtning och uppskrifning — Rosali blef kort efteråt prostituerad.

Efter prostitutionen blir det för flickor svårare att få rum på dessa hotell, emedan fängelsegluggarne stå och vinka åt personer som tillstädja skörlefnad i sådana lägenheter, hvilka hos öfverståthållarembetet för polis-ärenden äro anmälda till rum för härbergerande af *resande*. Det återstod således nu blott *bordellen* som hem. Visserligen kunde de väl gå ut hvar för sig på qvällarne och gömma sig för polisspaning, samt någon gång träffa en eller annan god kund, ja till och med någon gammal bekant, som gaf «ett godt handsöl», men när de, som fallet ofta var, redan på eftermiddagen voro berusade, blef bordellen deras tillhåll och förtjensten bordellmammans.

Detta vämjeliga lif, med kroppen redo för man efter man, kanske till mera än dussinnet på natten, skulle de naturligtvis icke kunna fört i nyktert tillstånd; men med oupphörligt påspädning af konjak eller brännvin och öl, punsch och porter, lefde de tillsammans med sina äldre yrkessystrar i en beständig fylla här uti sitt förlorade paradiset. All qvinlighet var försvunnen, och af de två blomstersystrarne från Sibirien fann man knappast ett spår mera här i de uppsvällda kinderna och de matta ögonen.

Bordelllivet i en stor stad på kontinenten kan väl vara drägligt för en fallen qvinna, som växt upp vid dess hård men den slags bordellif som herskar i Stockholm är det uslaste af allt som kan tänkas. Då det i utlandet drifves såsom en öppen affär, skall det här existera såsom tjufköp och de arma qvinnorna gå i handel såsom en tjufgodsvara, hvilken icke tål ljuset, men hvarje stund riskera att bli «upptäckta» och skickade till spinnhuset. Men sådant kan ju också blott ske uti ett «fritt» land. Der, hvarest förhållandena äro annorlunda och folket lefva mera fritt — det vill säga njuta mera af friheten.

Att Rosali blifvit prostituerad, är förut omtaladt, och nu har turen snart nått äfven Thyra. Den senare har dock bibehållit mera såväl moralisk som fysisk kraft och gjort ansträngningar för att åter söka resa sig ur uselheten. En liten hjälp härtill erhöi hon också af några

sina förra beundrare så att hon kunde komma ifrån bordellen och åter flytta till hotellen. Efter någon tid lyckades det henne äfven att få Rosali derifrån, sedan hon så småningom från pantlånekontoren utlöst nödvändigaste klädesplaggen. Rosali hade nämligen till slut supit upp så mycket hon egde, och rusdrycksbegäret ökades ouppörligt, så att hon ej sällan anträffades så godt som redlös på gatan, och fick ofta plikta för fylleriförseelser. Denna plikt måste hon sedan aftjäna med fängelsestraff och blef derigenom snart förtrogen med lifvet i häktet. Genom dessa upprepade sedelösa utsväfningar blef hon snart en vagel i ögat hos polisen, och blef slutligen varnad för lösdrifveri.

Så långt hade det nu gått med de båda blomsterflickorna från Sibirien. Vi hafva här följt dem i alla dess skeden, från oskuldens vårmorgon i en af hufvudstadens utkanter, till hjertat af noblessens samlingsplatser i stadens centrum; vi ha sett dem utvecklas från vackra barn till af skönhet, ungdomfriskhet, och behag strålande flicksnärtor: vi ha sett dem tråna, älska och vi känna passionernas tillfredställelse — vi ha sett dem lyckliga, men vi hafva äfven sett dem falla, och falla djupt.

Här hvarest detta kapitel slutar, börjar *andra* kapitlet i vår beskrifning — och i det nästa skola vi få se slutscenen.

I början af vår berättelse sammanträffade vi i Polisdomstolen med två förhållandevis unga qvinnor Rosali och Thyra Meuller, hvilka af polisen anhöllits föregående natt för fylleri och «förargelseväckande beteende», som det stod i rapporten. De båda qvinnorna voro nu ett par dagar efteråt ånyo upphämtade från häktet. Voro de vid förra tillfället i bakrus och deraf en smula resignerade, så var det alldeles raka motsatsen nu. Rusets stimulering hade dunstat bort och den derpå följande fega rädslans nervositet hade deremot infunnit sig. De robrusta ansigtena hade fått bleka stelare drag och man frapperades af mjukheten i dragen och de vackra formerne.

Sedan polisdomaren uppläst protokollet från föregående förhör, tillspordes de tilltalade huruvida de er-

kände förseelserna, hvarpå Rosali för sin del «trodde» att de måhända kunnat vara «litet glada» men att de åstadkommit förargelse eller ofredat någon mötande person, det kunde de ej fatta och ännu mindre minnas. Det vore ju i öfrigt otänkbart att *de*, «de frommaste flickor i hela Stockholm», skulle kunnat tillåta sig något sådant. Hvad polisvittnena togo på sin ed måtte ju i alla fall vara sant och att neka förmildrade ej böterna, upplyste domaren, i det han, vänd till åklaganden frågade, huruvida denne hade något att i dag anföra.

Stadsfiskalen inlemnade nu en rapport från byråpolisen, af hvilken framgick att Rosali sedan omkring ett år varit prostituerad, att hon varit intagen för vämjelig sjukdom på kurhuset vid Handtverkaregatan samt att hon två gånger varit så kalladt «varnad» för lösdrifveri. Thyras meriter voro mera blygsamma; hennes namn hade helt nyligen blifvit inregistrerad bland de lätta flickornas i byråpolisens stora och heliga bok. Härjemte lernade han deras prästbetyg och yrkade å Rosali Meuller ansvar för fylleri och förargelseväckande beteende nattetid samt å Thyra Meuller böter för fylleri samt derå för båda, att de på viss tid genom öfverståhållareembets för polisärenden måtte ådömas tvångsarbete; dervid hänsyn borde tagas till deras såväl olika ålder som något olika syndaregister, så att Rosalis strafftid borde blifva öfvervägande längre än Thyras.

På dommarens förfrågan hvad de sade om detta, började Thyra att högljudt gråta: *så allvarlig* hade hon väl icke tänkt sig leken. Rosali tog ansvarsyrkandet mera stoiskt, åtminstone till det yttre lugnt. De svarade just ingenting. Rosali försökto få fram en ursäkt och bad om fömildring i en otydlig form, hvarefter de fingo afträda ut i väntrummet.

Då de ånyo infördes, skälfvande af rädsla och blygsel uppläste dommaren med torr stämma — — — — —
— — — — — efter hvad sålunda förekommit, dömer polisdomstolen tilltalade Rosali och Thyra Meuller, den förstnämnda att för lösdrifveri och ett liderligt lefverne hållas till tvångsarbete under 4 månader samt för fylleri och åstadkommen förargelse böta tillhoppa

25 kronor, samt den sistnämnda Thyra Meuller att för
enahanda förseelser undergå tvångsarbete i 2 mån. och
att böta 10 kronor — — — — —

Femte dagen efter domens afkunnande körde en fång-
vagn in på ransakningshäktets gård. Vid sidan om vag-
nen stod en medelålders arbetsklädd kvinna. Det var de
båda för detta blomsterflickornas *moder*. Hon hade läst
om sina barns öde uti tidningarne, och nu ville moders-
hjärtat fälla en saknadens och bedröfvansens kvinnotår
vid deras resa till — Spinnhuset!

Innehåll:

1. Barnidyll i Sibirien	Pag.	3.
2. I Polisdomstolen	”	4.
3. Blomsterflickorna	”	7.
4. Utbildningen	”	10.
5. En bal i paradisdragt och en natt i vällust	”	12.
6. På hotell	”	16.
7. Två hålldamer	”	19.
8. Sommarnöje och rymning. Vägen till förfall	”	20.
9. Polisuppsigt och bordellif	”	25.
10. Från häktet till domsalen	”	28.

